

РЕШЕНИЕ

№ 18362

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **13458** по описа за **2025** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на „СНЦ НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА СТРОИТЕЛНИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1408 район „Т.“, [улица], офис 1 срещу чл. 64, ал. 1, т. 7е от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, въведена с Решение № 394/12.06.2025 г. на Столичния общински съвет и срещу т. 7е от Приложение № 4 към Глава 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 580/24.07.2025 г. на СОС („т.7е“)

С касационната жалба се правят доводи за нищожност и незаконосъобразност на подзаконовия нормативен акт в обжалваната част, поради противоречие с процесуалните правила за издаването му, както и поради противоречието с материалния закон. Моли се обявяването за нищожен, евентуално отмяната като незаконосъобразен, на подзаконовия нормативен акт в обжалваната част. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът по жалбата **СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ** я оспорва изцяло и моли да бъде отхвърлена. Моли присъждане на деловодни разноски.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, съответно – за правилност на подзаконовия нормативен акт в обжалваната част.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, по реда на

чл. 196 във вр. чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна, при цялостна проверка на основанията за законност на на подзаконовия нормативен акт в обжалваната част, посочени в чл. 146 от АПК:

С жалбата се оспорват разпоредби от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, която е подзаконов нормативен акт, приет от Столичния общински съвет на основание чл. 9 от Закона за местните данъци и такси. Компетентен да разгледа спора като първа инстанция е Административен съд София-град, на основание чл. 185 и чл. 196 във вр. чл. 133 от АПК. Съгласно чл. 187, ал. 1 от АПК нормативните актове могат да се оспорват без ограничение във времето от гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или за които той поражда задължения. Жалбата се подава от национално професионално сдружение - Национална асоциация на строителните предприемачи – НАСП, която представлява „организация“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на АПК, следователно е в кръга на лицата по чл. 186, ал. 1 от АПК. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 12.02.2010 г. по тълк. дело № 4/2009 г. на Върховния административен съд: „съсловните (браншовите) организации и другите юридически лица с нестопанска цел могат да оспорват подзаконови нормативни актове при наличието на правен интерес, обоснован от предмета на дейност и целите, за които са създадени.“. НАСП е учредена, за да представлява и защитава общите интереси на сдружението, на неговите членове и на предприемаческия бранш в строителния сектор пред държавната администрация и пред други органи, институции юридически лица с нестопанска цел при решаване на въпроси, отнасящи се до предприемаческия строителен бизнес в България, включително участие при изготвяне на съответната нормативна база; да взема отношение във връзка със законодателни промени, касаещи предприемаческия строителен бизнес, в частност инвестиционния процес в строителството; да се застъпва за развитието на благоприятна правна и финансова уредба за укрепване и развитие на предприемаческата дейност в строителния бранш в България; да представлява и защитава икономическите интереси на своите членове. Горепосоченото е видно от партидата на сдружението от Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ).

Безспорно по делото е, че с измененията на Наредбата, приети с Решение №394/12.06.2025 г. , е въведена такса за издаване на заповед за допълнение на разрешението за строеж. По-този начин, и по аргумент от чл. 147, ал. 1 от АПК, се засягат правата на членовете на професионалната организация, които осъществяват инвестиционно проектиране и строителство на територията на Столична община. Ето защо, за жалбоподателя е налице правен интерес по смисъла на чл. 186, ал. 1 АПК да подаде настоящата жалба.

Между страните по делото се спори само по правото, като няма спор по фактическата обстановка, а именно, че с Решение № 394/12.06.2025 г. на Столичният общински съвет (СОС) е приета Наредба за изменение и допълнение на Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. С параграф 3 от Наредбата за изменение и допълнение чл. 64, ал. 1 от НОАМТЦУПСО е допълнен като е създадена нова точка „7е“ със следното съдържание: „За издаване на заповед за допълване на разрешение за строеж по реда на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ - съответната такса по т. 7, за площта на преработката.“ За приетата с Решение № 394/12.06.2025 г. на СОС Наредба за изменение и допълнение на НОАМТЦУПСО, на сайта на Столична община, в съответствие с чл. 26 Закона за нормативните актове (ЗНА), за публични консултации са публикувани Доклад с пер. № СОА25-ВК66-3512/29.04.2025 г. , мотиви и частична оценка на въздействието, както и проект на решение. В посочения доклад са изложени предложените изменения на НОАМТЦУПСО, като в него се съдържат и мотивите за приемането

им. В Доклада е предложено да се допълни чл. 64, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, като се създаде нова точка - т. 7е, със следното съдържание: „За издаване на заповед за допълване па разрешение за строеж по реда на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ — процент от размера па таксата по т. 7, съответно т. 7“. В приложения Проект на решение редакцията на новопредлаганата разпоредба е идентична с посочената в предходната точка, като единствено в края е посочено - „съответно т. 7а“. В следствие с Решение № 394/12.06.2025 г. на СОС посочената точка „7е“ е приета в следната редакция: „За издаване на заповед за допълване на разрешение за строеж по реда на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ - съответната такса по т. 7, за площта на преработката.“.

С Решение № 580/24.07.2025 г. на СОС е приета нова Наредба за изменение и допълнение на НОАМТЦУПСО, като в Приложение № 4 е направено допълнение и също е създадена нова точка „т. 7е“, със следното съдържание: „За издаване на заповед за допълване на разрешение за строеж по реда на чл. 154, ал. 5 от ЗУТ - съответната такса по т. 7, за площта на преработката.“ (идентично съдържание с новоприетата т. „7е“ от чл. 64, ал. 1 от НОАМТЦУПСО). Посоченото решение е прието на заседание на СОС проведено на 24.07.2025 г.

При горепосочените факти жалбоподателят правилно навежда, че съгласно чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България гражданите са длъжни да плащат данъци и такси, установени със закон, съобразно техните доходи и имущество. Столичният общински съвет приема Наредбата на основание чл. 9 във връзка с чл. 107 от ЗМДТ, като първата разпоредба създава законова делегация в полза на СОС за определяне на размера на местните такси и цени на услугите, а втората разпоредба ограничава тази делегация в рамки, основани на определени принципи и само за определени технически услуги. Предвид разпоредбите на чл. 75 и чл. 76 от АПК относно императивът, че нормативният акт се издава от законово определен орган и по прилагане на закон или подзаконен нормативен акт от по-висока степен, жалбоподателят навежда, че съгласно чл. 107, т. 8 от ЗМДТ размерът на таксите за технически услуги се определя съгласно чл. 7, чл. 8 и чл. 9 от ЗМДТ за издаване на разрешение за строеж, основен ремонт и преустройство на съществуващи сгради и помещения в тях. Настоящият състав не приема довода, че граматическото тълкуване на цитираната норма, то се дължала такса само за посочените три вида услуги, но не и за такса за допълване на вече издадено разрешение за строеж. Това е целенасочен и едностранчив довод, който изкуствено разделя услугата „разрешение за строеж“, за която има законова делегация за определяне на такси, от услугата „допълване на вече издадено разрешение за строеж“. Това са идентични по характера си услуги, като разликата е в етапа на строителството, на който те се издават, поради което не може да се приеме, че услугата „допълване на вече издадено разрешение за строеж“ е различна и за нея няма законова делегация за определяне на такси от общинския съвет. В този смисъл, доводите за нищожност на нормативния акт в обжалваната част, като издаден без законова делегация, са неоснователни.

По-нататък, жалбоподателят навежда доводи за унищожаемост на нормативния акт в обжалваната част, че съгласно чл. 26 ЗНА в процеса по изработване на проект на нормативен акт се провеждат обществени консултации с гражданите и юридическите лица, като преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, и предварителната оценка на въздействието. Срокът за предложения и становища по проектите, публикувани за обществени консултации е не по-кратък от 30 дни. След приключването на обществената консултация по ал. 3 и преди приемането, съответно издаването на нормативния акт, съставителят на проекта публикува на интернет страницата на съответната институция справка за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения. Жалбоподателят навежда, че в нарушение на чл. 26, ал. 2 - ал. 4 от ЗНА, липсва реална

обществена консултация с окончателния текст. Това било така, тъй като видно от приложените към жалбата доказателства, публикуваният за консултации проект, предвижда, че текстът ще бъде „процент от размера на таксата по т. 7“, докато приетият окончателен текст е „съответната такса по т. 7, за площта на преработката“. По този начин крайната редакция не е била обект на обществено обсъждане, доколкото била налице съществена разлика в това дали таксата ще бъде в определена стойност или в процент от тази стойност. Налице била и разлика по отношение на начина, по който се определя таксата, съответно като функция от площта на преработката, съобразно приетото в окончателния вариант на текста. Настоящият състав приема тези доводи, доколкото процедурата по чл. 26, ал. 2 - ал. 4 от ЗНА за провеждане на обществена консултация е опорочена от фактът, че органът взема друго решение при приемането на окончателния нормативен акт – различен от този по публикувания проект. Процедурата по чл. 26, ал. 2 - ал. 4 от ЗНА за провеждане на обществена консултация е задължителна и подпомага органа да приеме законосъобразен нормативен акт и това, въпреки, че той е свободен да съобрази постъпилите становища на адресатите на нормативния акт, както и всички други релевантни обстоятелства и норми, и накрая автономно да приеме акта. Органът следва обективно да направи общественото обсъждане, което да го подпомогне да издаде законосъобразен акт, а не да negliжира тази процедура и издаде акт, който не е обществено обсъден. Постановвяването на акт, който не е обществено обсъден, на практика способства за въвеждане на заинтересованите страни в заблуждение и способства за неподаване на становище и възражения, доколкото очакваният резултат от процедурата по издаване на акта е друг. В конкретния случай, липсата на такова обществено обсъждане, очевидно е и довела до постановвяване на незаконосъобразен акт.

Правилен е доводът на жалбоподателя, че при допуснато нарушение на чл. 26, ал. 5 ЗНА, ако не е била публикувана справка за постъпили предложения с обосновка за неприетите, е самостоятелно основание за отмяна, в който смисъл е Решение № 12363 от 07.10.2020 г. по адм. д. № 8982/2020 г., 5-членен състав на ВАС : „Разпоредването на законодателя е императивно и публикуването на справката след приемането на окончателния вариант на нормативния акт се равнява на неизпълнение на императивна норма на закона“. В конкретния случай, обаче, жалбоподателят не ангажира доказателства за това какви предложения са постъпили и съответно не са приети публикувани относно конкретната точка т. 7е.

На следващо място, жалбоподателят правилно навежда, че чл. 28, вр. чл. 26 ЗНА, изискват проектът на нормативен акт да се внесе заедно с мотиви, съдържаща причини, цели, необходими финансови и други средства, очаквани резултати, включително финансови, както и анализ на съответствието с правото на ЕС. Съдът не приема възражението, че приложените към Доклада мотиви са общи и от тях не се установява конкретната причина за приемането на процесите изменения. Направена е обосновка за наличието на „инфлация“ и „неактуализирани такси“. Правилно е обаче възражението, че не е изложена методика за остойностяване на административния труд за всяка услуга, не е изложено отделно калкулиране на разходите за съответните услуги, не е извършен вариантен финансов анализ, както и оценка на натрупването на такси при преработки (дублиране с таксите за съгласуване/одобряване), от които да може да се направи реална преценка за обосноваването и нуждата от процесите изменения. По делото се изслуша ССЕ /л.л. №№ 603-610/, че липсват данни, въз основа на които да се направи финансова обосновка на разходите, въз основа на които се образува размерът на таксата. Пак във връзка с липсата на възможност да се направи такава финансова обосновка следва да се посочи установеното по ССЕ, че увеличението на таксите след измененията в наредбата е в размер на от 15 250 % до 70 250 % за жилищни сгради и от 6 100 % до 28 100 % за нежилищни сгради, при преустройство, основен ремонт, основно обновяване и реконструкция. При тези данни, вещото

лице посочва, че увеличеният размер на таксата превишава инфлацията за периода, което отново рефлектира на липсата на финансова обосновка на нормативния акт в обжалваната част. Тези факти следва да се отнесат към изискванията на Законът за местните данъци и таксите (ЗМДТ), местните такси да се определят въз основа на необходимите материално-технически и административни разходи по предоставяне на услугата (чл. 7, ал. 1 ЗМДТ), а при определяне размера общинският съвет следва да спазва принципите на пълно възстановяване на разходите, подобряване на качеството и справедливост (чл. 8, ал. 1 ЗМДТ), което по делото не се установява. В този смисъл, основателен е доводът, че оспорената т. 7е не свързва таксата с реалния разход за конкретната услуга („издаване на заповед за допълване на РС по чл. 154, ал. 5 ЗУТ”), а я приравнява механично към „съответната такса по т. 7“ - към таксата за първоначално издаване на разрешение за строеж - действие от съвсем различен фактически и административен обем.

По-нататък, основателно е възражението, че заповедта за допълване на РС се издава едновременно с одобряването на проект по съществените отклонения по чл. 154, ал.2, т.5-8 ЗУТ, за което се дължи отделна и самостоятелна такса. Както бе посочено по-горе, местните такси трябва да се определят въз основа на необходимите разходи по предоставянето на услугата и да съблюдават принципите на пълно възстановяване на разходите, качество и справедливост, докато процесната т. 7е приравнява цената на услуга с различен фактически и административен обем към цената за първоначално разрешение за строеж (т. 7) чрез чисто количествен показател „площ на преработката“, който не е релевантен към реалния административен ресурс за издаване на заповедта за допълване. Ето защо, правилен е доводът на жалбоподателя, че подзаконовата разпоредба в случая се намира в противоречие с нормативен акт от по-висока степен, а именно закон (ЗМДТ). В този смисъл, правилно се цитира с жалбата Решение № 11522 от 06.10.2009 г. по адм. д. № 5210/2009 г., I отд. на ВАС: „Даже и да се приеме, че разглеждането на текстовете от Закона за нормативните актове са допълнителни доводи за наличие на нарушение, които не са достатъчни да обосноват незаконосъобразност на приетата Наредба в посочените й текстове, то само нарушението на чл. 7 от ЗМДТ е достатъчно основание да се приеме, че текстовете следва да бъдат отменени. Относно всички местни такси е приложима разпоредбата па чл. 7, ал. 1 ЗМДТ, според която местните такси се определят въз основа на необходимите материално - технически и административни разходи по предоставяне на услугата, както и разпоредбата на чл. 8, ал. 1 ЗМДТ, според която общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: възстановяване на пълните разходи па общината по предоставяне на услугата, създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество, постигане на по-голяма ефективност при определяне и заплащане на местните такси.“. Отново към тези мотиви следва да се отнесе основателното възражение, че допълването по чл. 154, ал. 5 ЗУТ в повечето случаи следва одобрени изменения по инвестиционния проект, за които вече са били заплатени такси по т. 7в и т.7д от Приложение № 4 към Наредбата (съгласуване и одобряване на проекти) – т. 7г от Приложение № 4 към Наредбата. По този начин новоприетата т. 7е налага второ, несвързано с разходите, облагане за самата заповед, което изкривява и нарушава разходоориентирания модел заложен в ЗМДТ.

Основателно е възражението, че съгласно чл. 154, ал. 6 от ЗУТ заповедта за допълване на разрешението за строеж по ал. 5 се издава едновременно с, одобряване

на измененията в инвестиционния проект. Същевременно, съгласно чл. 8, ал. 2 от ЗМДТ за услуга, при която дейностите могат да се разграничат една от друга, се определя отделна такса за всяка от дейностите. По аргумент от противното, когато дейностите не могат да бъдат разграничени, следва да предвиди само една такса. В случая, по същество, съгласуването и одобряването на измененията (за които е предвидена такса в чл. 64, ал. 1, т. 7г от Наредбата) и издаването на заповедта за допълване се извършват едновременно, като съгласно изказа на закона в чл. 154, ал. 5, изр. второ ЗУТ - „тези изменения се отразяват със заповед за допълване на издаденото разрешение за строелс“. Тълкуването на цитираната разпоредба сочи, че заповедта за допълване само „отразява“ извършените допълнения, без да има самостоятелно съдържание (извън акта на одобрението на изменението на проекта), като по същество се касае за елементи на един и същ фактически състав, завършващи в случая както състава на административното производство, така и състава на единна услуга. Плащането на две отделни такси противоречи на чл. 154, ал.5, изр. второ ЗУТ. Идеята на ЗМДТ е да се покрият разходите за дейностите, включени в услугата. Въведената самостоятелна такса по т. 7е е в противоречие с чл. 8, ал. 2 от ЗМДТ, защото не е налице допълнителен разход на администрацията, който да трябва да бъде покрит при издаването на заповед за допълване на РС, след като е събрана такса за самото одобряване на изменението на проекта по реда на чл.64, т.7 г. от Наредбата.

В заключение следва да се посочи, че настоящият състав приема доводите на жалбоподателя за **несъответствие на обжалвания нормативен акт с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК**. Целта на таксата за заповед за допълване е да покрие разходите по конкретната административна услуга - проверка на съвместимостта на преработката и издаване на заповед. Приравняването към „таксата по т. 7“ на практика превръща заповедта за допълване в платено „вторично разрешение“, без реално повишаване на административния ресурс. Това е несъвместимо с целите на ЗМДТ и принципите на справедливост и предвидимост. Процесите изменения противоречат и на целта на закона, която се извлича от съответните принципи, приложими при уреждане на съответните обществени отношения, които самостоятелно са закрепени в чл. 5 от НОАМТЦУПСО, съответно чл. 7 и 8 от ЗМДТ. Целта на ЗМДТ относно местните такси е покриване на разходите за конкретната услуга, а не генериране на приход. Приравняването на таксата за заповедта по чл. 154, ал. 5 ЗУТ към „таксата по т. 7“ (за ново разрешение) изкривява целта - на практика уеднаквава допълването с издаването на ново първично разрешение, с оглед предвидените такси, макар административният товар да е несъпоставимо по-нисък. Това противоречи на целите на ЗМДТ и на общите принципи на справедливост и пропорционалност при определяне на такси. С приравняването към „таксата по т. 7“ за издаване на ново разрешение, новата т. 7е води до експоненциално поскъпване на допълването при големи площи на

преработка, въпреки че действителният административен ресурс за самата заповед за допълване остава константен и несъпоставим с пълния цикъл по първичното разрешаване. По този начин таксата губи връзка с разходите - в пряк разрез с чл. 7 и чл. 8 ЗМДТ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 196 във вр. чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият подзаконов нормативен акт следва да се отмени в обжалваната част, като незаконосъобразен.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 3 740,90 евро.

Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът частично уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК, като намалява платеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение от 7 669,38 евро до 3 000 евро. Съдът процедира така, като взема предвид, че минимумът по чл. 8, ал. 3 от Наредба за адвокатските възнаграждения е 511,29 евро. Конкретното дело, обаче, е с немалка правна и фактическа сложност, както и е от обществен интерес. Следователно, възнаграждение за адвокат следва да се присъди над минимума по Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело **C-438/22**, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществяването поцесуално представителство. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да

приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 3 000 евро , е стойността на труда на адвоката на база на характера и фактическата и правна сложност на делото.

Водим от гореизложеното, Административен съд София – град, II^{ри} тричленен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ , по жалба на „СНЦ НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА СТРОИТЕЛНИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1408 район „Т.“, [улица], офис 1, чл. 64, ал. 1, т. 7е от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, въведена с Решение № 394/12.06.2025 г. на Столичния общински съвет и т. 7е от Приложение № 4 към Глава 2 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета с Решение № 580/24.07.2025 г. на СОС.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на „СНЦ НАЦИОНАЛНА АСОЦИАЦИЯ НА СТРОИТЕЛНИТЕ ПРЕДПРИЕМАЧИ“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п. к. 1408 район „Т.“, [улица], офис 1, на основание 143, ал. 1 от АПК, сумата от 3 740,90 евро деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.